

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCIS
Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, segón.
Bussó a la escala.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . . » 2 »
Extranjer . y
Ultramar. . . » 10 l' any.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . 0'20 »

NOSTRE GRABAT

Lo jove artista, D. Nicoláu Raurich y Pebre, es sens dupte un pintor que sent lo natural, y ab notoria destresa sab reproduhir. Vegis, sinó, lo crescut nombre de quadros que porta fets, molts d'ells encomiats per crítichs inteligents en la pintura, al ser exhibits en lo Saló Parés y en las Exposicions de Barcelona y Madrid.

Dedicat de molt jove al comers y no sentint per ell vocació suficient, va deixar-lo pera dedicarse per complert á la pintura.

Com dihém, lo Sr. Raurich es jove, puig conta vint y dos anys de edat, y aixó, donat lo seu talent, fa esperansar molt de bó en profit propi y de l'art que ab tant alé cultiva.

Entre 'ls quadros que del Sr. Raurich recordém més nos han cridat l'atenció, lo titolat: *Llacuna de Castelldefels*, obra plena de poesia y sentiment; *La tardó*, *Estany de Remolá*, *La Selva*, *Cementiri* y *La Verge de la Llacuna*; aquest últim lo millor de tots, puig es tanta la valentia de que fá gala en lo

D. NICOLÁU RAURICH Y PEBRE

colorit, y tan simpática la composició que, á inteligents y profáns en la materia, crida vivament la atenció suggestionats per la ilusió que 'ls causa la vritat y las bellasas surtidas del neófit pinzell del Sr. Raurich.

Son nom s' ha posat en en poch temps al nivell de molts que á acopia d' anys han alcansat nom distingit dintre la pintura.

Nicolau es un artista que sent l'art.

Per xó, LO TEATRO REGIONAL s' honra honrant al artista ab la publicació del seu retrato, encoratjantlo porque vagi seguint pel camí qu' ha emprés, no arredrantse per res, ni fentli mella las espinas que en lo seu curs pugui trobar, espinas que en los branquillons dels esbarzers

de la enveja s'afilan, pro la constancia y'l talent desentral d' acer que tot ho esporga, li obrirán pas y farán un notable artista per honra y gloria de Catalunya.

JÓCH PER TAULA.—Comedia en un acte, de D. Pere Reig y Fiol. Estrenada la nit del 27 de Maig en lo teatro «Circo Español».

L' autor d' aquesta joguina obté lo que segurament s' haurá proposat al escriptorerla, aixó es, entretenir un rato al públich. Lo qual ho consegueix si be de una manera algú tant defectuosa.

Los personatges tenen poch d' originals y ofereixen la particularitat, no sabem si degut á *cortes* mal fets, ó per estar ja aixís, que en las conversas que sostenen se donan sovint per enterats de lo que en cara no 'ls han explicat.

Lo públich aplaudí al final de la representació.

X.

A LA PATRIA

(AMOR.)

Voldria en aquets moments tindre una lira de cordas d' or, que 'ls ange'ets pulsessin, perquè l' amor que ab impetu 's regira per tú, dintre mon cor, lo transformessin en notas suas, que se n' emportés l' ayre ab sos perfúms de catalana flayre.

Y dir 't per més que bellas encontradas sé jo que t'ens, y rius que, 't festonejan: qu' encare que del Bruch las llars sagradas, y 'l pichs del Montserrat que las cobegan, guardan los fulls de ta brillant historia y ab ell los nobles llors que enclou ta gloria:

Qu' encare que sé cert que Tú un temps fores lliure com l' au que vola per la plana, y qu' are, per las grapas apressoras d' *un altra*, que se 't diu ser ta gemana, estàs empresonada y oprimida y restas sense sang y sense vida:

Qu' encare que sé que com la onas fortas, que baten de la costa 'ls rochs ab furia batiens Tú la mussulmana Porta... y 'l mon sencer! ab En Roger de Llúria, Roger de Flor, rey Jaume y rey En Pere y altres que empunyaren ta bandera,

No es pas per aixó, ma Patria, que t' adoro: no es pas per axó, que entone avuy eix cántich, no es pas per ton passat que gens ignoro, ni d' ell tampoch pel sentiment romántich; puig jo estimo alló, com cosa teva, y no al ravés, á Tú, com cosa seva.

Y encara que cap gloria, cap grandesa ornés lo teu penó, y cap galanura bonica 't fés; ni 'l mar que 'ls peus te besa tinguessis, ni dels boscos la verdura, y lletja y pobre fossis, jo t' aymara, puig t' aymo ab tot lo cor porque me 'ts mare!

CLAUDI MAS.

SUSCRIPCIÓ A FAVOR DE D. EDUARD MOLLÁ

Posém en coneixement del públich en general, y de las personas que han entregat quantitats en particular, que la cooperació de LO TEATRO REGIONAL en aquest assumpto ha fet que donés més resultats dels que eran d' esperar.

La suscripció, si be no ha produhit fins ara un ingrés alt, haguera no obstant anant creixent en virtut de nostres treballs en aquest sentit realitzats prop de las Societats Recreativas y de las empresas teatrals, pero á mitj camí de nostra gestió una intervenció altament satisfactoria ha vingut á fer precís lo tancament de la suscripció.

Lo dia 13 del passat va presentarse en nostra Redacció D. Eduard Mollá acompanyat de D. Pere Estruch, industrial vehi de Barcelona, y de comú acort los dits senyors van sollicitar donessim terme á la suscripció oberta en virtut de que desde aquell dia D. Eduard Mollá, percibiria de D. Pere Estruch, en nom y representació de Donya Enriqueta Alemany de Mollá, una quantitat mensual suficient á cubrir modestament las necessitats de la vida.

En sa consecuencia queda tancada la suscripció oberta en nostras columnas y en nom dels iniciadors, en nom propi y molt en especial en nom del Sr. Mollá, doném las gracias á la premsa local per lo que va interessarse en l' assumpto, á totas quantas personas havian favoregut ab sos donatius y á quantas en la actualitat trevallan á dit objecte, á las quals se 'ls agreheix com si las quantitats fossin ja percebudas.

A l' hora de tancar la suscripció, teniam recullidas 64'95 pessetas, essent la suma publicada en lo número 66 del Setmanari.

Las personas que ab fetxa posterior á la publicació de dit número han enviat quantitats per aquest objecte, podrán passar per nostra Administració y 'ls serán retornadas.

La quantitat entregada á D. Eduard Mollá en varias partidas, y los comprobants obran en poder nostre y á disposició de la revisió pública.

Barcelona 1 de Juny de 1893.

L' Administrador.
J. XIMENO PLANAS.

SOLTERRA

(Si n' es d' alta)

Montanya regalada de ma patria volguda,
altiu jegant que guarda los pobles del entorn,
avuy á ton cim pujo sense cap més ajuda
que l' ànsia que m' inspira veure apuntar lo jorn.
Des d' eixa serra altiva veig de la Guilleria
los pobles que s' extenen d' Amér fins al Montseny,
lo Ter que rondineja tot fent sa llarga via
ab salts y giragonças com home sense seny.
De ma vila estimada lo campanar oviro,
las fonts y las vernedas ubagas y toçals,
ab eixa alegre vista m' encanto y fins deliro
pensant ab la infantesa lo temps que no te igual.
Veig una hermita vella d' Osór en la collada
que fa d' alberch santíssim á la Maré de Déu,
Regina sobirana d' aquesta vall aymada
en quin raconet guarda encara 'l bressol meu.
Ne contemplo Espinelvas, Cerdans, Lloret, Salvatje,
de Sau la vila nova, d' Anglès los turons bells,
al dret de Sant Hilari del Padró l' hermitatge,
Castanyet, la Sellera, Sant Andreu de Baulcells.
Mentres ab eixa vista m' esbarjo en tal montanya,
l' astre del dia 'm deixa solet y en la foscor,
llavors guio mos passos envers ma humil cabanya
hont passo la nit tota ab la tristesa al cor.

A. BUSQUETS Y PUNSET.

Solterra, 13 d' Abril 1893.

L'ÚLTIM PAPER

Lo teló s' havia ja aixecat tres vegades y 'ls aplausos encare 's prolongavan. Va ser precis aixecarlo una altra volta. Darzincourt, la mà esquerra sobre 'l cor y la dreta carregada de moltes de las coronas de llorer d'orat que acabavan de tirarli, saludá, plens los ulls de llàgrimas. Los *bravos* ressonavan vigorosos; ell volgué pronunciar algunas paraulas, donar las gracias al públich; pero 'l vell comediant ab prou feynas pogué descloure 'ls llavis: «Es massa... es massa... estich conmutat... aixó es lo coronament de una carrera...» Tot lo públich aplaudia, tothom estava dret, l'entusiasme era gran. Las acomodadoras portavan encara á la escena palmas de paper de las que penjavan llassos en los que hi havian impresos los noms de las obras ab que 'l artista havia obtingut més ovacions. Llavoras, d' entre mitj de la companyia del teatro que s' havia colocat al voltant de Darzincourt per aquella funció de despedida, lo director, molt digne, ab la levita negra, cordada de dalt á baix, s' adelantá y ab una actitud de galan jove, que tal havia sigut, abressá al actor com si ho fes en nom de la multitud. Al mateix temps depositá una corona sobre 'l seu cap. La corona, qu' era de molt massa ample, baixá fins demunt de las espatllas del héroe; pero la actitud havia sigut tan hermosa!

Va ser mentres director y actor guardavan aquestas actituds—*tableau*—que baixá la cortina, sentintse encare los últims esbufechs d' aquell públich delirant. Darzincourt, treyentse ab pena la corona, rebia las felicitacions dels seus companys.

May en aquella capital de provincia, s' havia presentat una manifestació semblant. May los abonats havian demostrat tals testimonis d' amistat á un artista que 'ls abandonava. Com aquella era una funció de despido, no li havian hagut gelosos y las mans s' extrenyian ab cómicas efussions. No 's va permetre al héroe que 's cambiés lo vestit, y tal com se trovava se 'l varen emportar al «Café de la Comedia», ab tot l' entusiasme qu' inspira una cerimonia que no tornarà á repetir-se. Molts amichs l' esperavan ja allí, y ben aviat lo *punch* fumá sobre las taulas de mármo! y comensaren los brindis.

Alguns entusiastas, ab llàgrimas als ulls, reconvenian á Darzincourt perque 'ls deixava tant aviat. «Mentres s' agrada al públich, s' es jove!» exclamavan. Y ell, passantse, ab un gesto que li era familiar, los dits per la barba afeytada sempre durant més de mitj sigle, 's vey obligat á defensarse, á alegar los seus cabells blanchs, los seus reumatismes que 'l privavan d' agnoblarse en las escenas amorosas. Darzincourt! Es que per ventura aquest nom de teatro contemporani dels Florival, dels Saint-Phar, no contava ja una llarga fetxa, no recordava tota una vida passada sobre las taulas? Donchs, bé; lo descans se feya precis. Tenia fam de contemplar la verdadera Naturalesa y no la que 's representa en los telons despintats. Encare que tart, sentias atret per ensonnis bucólichs: «Una caseta en lo camp, ab un jardinet!» Si; ab las sevas economías havia comprat un escropoló de terra, ahont tranquilament volia acabar los seus días. Massa que s' havia donat al públich: era qüestió de pensar una mica en sí propi. Y resultava verdaderament agradable sentirli contar los seus projectes casulans, vestit encare de Lluís XV, ab lo rostre plé de pintura qu' ab lo calor del café li anava regalimant cara avall.

Per fi, lo director, ab la seva majestuosa gravetat, molt conmutat ademés per las libacions d' aquella petita festa enternidora, declará que no 's podia may respondre del pervindre. «Qui sap si Darzincourt no tornarà algún dia? Aquest mogué 'l cap. ¡No! Estava ben decidit. D' allavors endevant volia permétre's lo luxo de no fer res.

Al cap de dos días, Darzincourt instalat en la seva caseta cubert ab un gran sombrero de palla, vestit ab una bata y ab esclops, tirava aygua del pou del seu jardí ab un somriure beátich. A despit de las brometas que li gastava la xicota que tenia al seu servey, s' obstinava en regar las flors mentres lo sol era més fort. «Pero no veu que las matará?»—Bah! las flors son com las donas, á tota hora 'ls hi agradan las atencions!»

Y una vida de delicias comensá per ell en la tranquil·litat de sas rústicas alegrias. Pensava ab espant en los ensajos d' altres días, en los cambis rúpits de vestit, en los papers per apendre y estirantse mandrosament, tremolava al recordar las escenas qu' exigian grans ó impetuosos moviments...

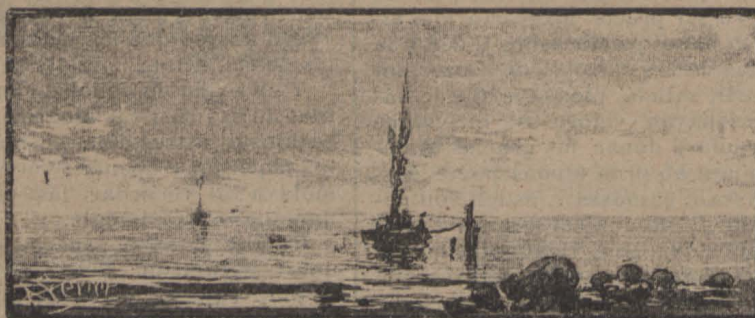
Un any passá d' aquesta manera, saborejant aquella dolça existència. Era ditxós; no 's cansava de repetirsho. Tant s' ho repetí, qu' acabá un dia per preguntar-se si no s' enganyava á sí mateix. Aquella felicitat en lo fondo era colossalment monótona. Pero ell no volia convenir en que l'aburriment se trovés en aquella caseta assoleyada que tan havia glatit. Y com més s' afirmava á sí mateix que res li faltava, més s' adonava de que 'ls días anavan succehintse lamentablement buyts de tota distracció. Allavors, sentat sota la glorieta del jardí, tot prenent lo seu café, deixava apagar la pipa, pera tornar á llegir en veu alta los plechs vells de papers qu' ell havia representat. Y sols s' interrompia per exclamar ab la innocent admiració personal que conservan sempre tots los actors: «¡Qu' admirable estava jo en aquest paper!» Y després tots aquells recorts que de primer l' havian quasi importunat, se li tornavan are á presentar cantantli á cau d' orella una cansó que l'emborraxava. ¡Ah! aquella música d' aplausos, l' orgull de las bonas fortunes amorosas, los sanglots que sentia esclatar en la platea al acabar una tirada declamada ab calor! Y la criada quan venia á retirar lo servey, lo sorprenia dret, lo rostre inflammat, los cabells en desordre, apostrofant un personatge imaginari: «Ah! senyor compte, al últim nos trovém cara á cara!—Bó, un compte are? ¡ahont 'l té?» Y la xicota se n' anava deixant escapar una rialla, clara, penetrant.

¡Ah, las malehidas costums de las que un no pot desferse! Un dia Darzincourt s' atreví á confessarse que trobava á faltar lo teatro. ¿Y cómo no? No s' ha impunement viscut sobre las taulas sense sentirne l' anyorament. S' havia suscrit al diari de la vila, llegia las revistas teatrals liricament escrites per un jove passant d' advocat que 's sentia ab vocació literaria, y los elogis prodigats als seus antichs companys, no deixavan de remoure la seva bilis, sobretot quan se tractava de papers qu' ell havia desempenyat. De primer havia titubejat, pero's decidí al fi. Un mati abandoná la bata, s' abotoná la levita y 's dirigí á trovar al director del teatro, que va mostrarse sorprés de la visita. Quan ne conegué 'l motiu, aixecá las mans al cel «Cóm! Darzincourt volia reapareixer á la escena, á la seva edat!» Y notava que 'l cómich s' havia engreixat escandalosament ab aquella ociositat reparadora y que fins arrossegava las paraulas al enrahonar. No obstant, la perspectiva de una funció fructuosa que havia de produhir un cartell del que concebia ja 'l plan, anunciant la «reaparició» del célebre Darzincourt, acabá per tentar los. «Després de tot, digué, no 's pert res en probarho.»

Y radiant, ab la idea de recitar de nou las tiradas de versos sonors devant d' un públich fanatizat, lo vell comediant se posá á discutir l' espectacle. No hi havia necessitat d' ensejar res, no es vritat? Havia fet tan sovint aquell paper! Ab una alegría de non se dirigí á la sastrella del teatro, s' emprobá de nou un vestit qu' havia portat cent vegadas, exigí varias reformas, conferenciá tot lo dia ab lo sastre y 'l perruqué. Cap perruca li anava, n' encomená una. Estava molt alegre, li venian ganas de saltar.

Lo cartellí havia produhit efecte. Lo teatro quasi s' omplí per la seva «reaparició.» No obstant, no li havia

MARINA

CUADRO DE A. FERRER

hagut l'«entradón» ab qu' ell contava. Aparegué en escena y alguns aplausos lo saludaren. Pero aquets aplausos no 's varen renovar, al contrari; una fredor estranya 's produí aviat. ¿Aquell era 'l Darzincourt del que s' havian fet tantas bocadas? Pero si resultava grotesch aquell bon 'home! Se va desconcertar un poch, pero no s' alarmá. Desde qu' ell havia deixat la carrera, s' havian perdut las bonas tradicions; pero ell faria veure á tots aquells ignorants lo qu' era la vella escola!

Los antichs abonats, los que l' havian conegut en altre temps, deixavan anar algunas exclamacions de sorpresa. Los nous s' atreviren á riure francament. Los actors cómensavan á murmurar y seguían de mala gana lo diálech ab Darzincourt que poch á poch perdía la serenitat. En un passatge patètic s' embrollá, equivocá desgraciadament una frase y la ferocitat de las plateas de província esclatá. Desde llavors cada paraula, cada gesto provocava una tempestat.

Darzincourt sentia una suhor freda sobre 'l seu front. A d ntre de las taulas ningú l' atenia. Y ell murmurava, pàl·lid de ràbia:—¡Ingrats! ¡ingrats!

A un moment donat, havia de caure, desmayat, després de llegir una carta; no pogué tornar á aixecarse; fou precis qu' un maquinista sortís á ajudar-lo. Allavors los xiulets ressonaren per tota la sala y com son escasas en las vilas las ocasions pera divertir-se, alló 's convertí en una bacanal que feya por... Darzincourt s' obstinava en continuar, los ulls plens de llágrimas. Per fi, no poguent resistir aquella emoció massa forta, perdé la memoria.

Se quedá ab la boca oberta, no sentia al apuntador que baladrejava!... Era l' enfonsament complert; la representació no s' acabá. En lo seu quarto 'l pobre s' arrancava 'ls cabells, tartamudejant com un borratxo.

—Vosté sí que m' ha ben arreglat!—li digué 'l director que per aixó no havia deixat d' embutxacarse l' import de la taquilla.

Darzincourt s' en aná á casa seva aclaparat. Tota una vida de gloria per arribar á alló! Estés demunt del seu llit, sense despullarse, reveya aquella funció espantosa... Pero no; no 's deixaria dominar. Lluytaria encare. ¿Podia viure sense 'l teatro?

Y ell, lo gran Darzincourt d' avans, suplica, implora al director. No cobraria, no demanava més que un petit paper per insignificant que fos!

Per esprit d' economia s' atengueren los seus prechs. Se li confíá un paper de criat qu' ell estudiá ab totas las ardors d' un debutant.

Quan arrivá, ab una carta á la mà, lo públich, sense cap raihó, sols per fer una broma cruel, l' acullí ab una cantarella. «Dar-zin-court, Dar-zin-court!» repetia tot hom per la platea y galerias. «Ja ho veus, li digué l'

empresari, no pots anar; es impossible.» Y ell, enfonsat, perdut, havent tastat de nou 'l teatro, 's demanava desesperadament que faria lluny de las taulas.

Llavors no reclamá més que 'l dret de figurar com á home del poble y arquer del palau ó senyor sense importancia. Però 'l reconeixian entremetj dels altres y 'l públich havent adquirit la costúm de pèndressel pel seu compte, 'l cridava desde la sala. Fins va resultar perillós deixar-lo sortir per més que no obrís la boca.

La petita caseta continuava sempre riallera á las portas de la vila, ab las sevas flors y la seva parra, pero ell ni menos s' hi acostava.

Tota sa vida s' havia concentrat en lo teatro del qu' era un mártir.

Hi passava tot lo día, en un recó de la escena, no tenint lo consol de mostrarse durant la funció ni tan humilment com ho feva darrerament. S' amagria, s' anava acabant de tristesa y d' enveja, errant per corredors y quartos dels artistes com una bestia á la que no 's té valor d' esquivar.

Un vespre 'l director se li acostá rihent de una manera brutal.

—Escolta, va ferli, aném á representar un drama nou; en lo tercer acte se sentan los lladruchs d' un gós en las taulas. Tu farás lo gós ¿ho vols?

Darzincourt li prengué la mà, tremolant d' alegria, transfigurat, tartamudejant las gracias:

—Un paper, exclamá; es á dir qu' encara tindrè un paper!

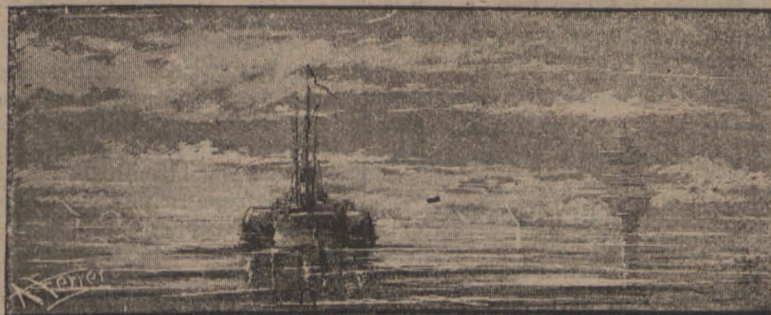
PAU GINISTEY

¡MIREULA QUE PASSA!

Feu rotllo, que passa,
 feu rotllo, minyons,
 mireula qu' hermosa
 que n' es mon amor,
 sembla sa boqueta
 talment un pingó.
 Mireuli son rostres
 que blanch y hermós,
 sas galtes rosadas,
 dos brasas de foch,
 sa vista enlluherna
 com lo ratj del sol,
 com luen sas randas
 d' hermós cabell d' or.
 Feu rotllo, que passa,
 feu rotllo, minyons,
 mireula qu' hermosa
 que n' es mon amor.

NOY DE PRADES.

MARINA

CUADRO DE A. FERRER

PRIMER DE JUNY

Estém en plena época d' exámens y per tal motiu, lo pati de la Universitat presenta un aspecte sumament animat.

Son las quatre de la tarde. Los estudiants cada qual prop de sa respectiva aula, espera la senyal pera poguer entrarhi. Mentres tant uns ab altres s' acloban y parlan ab veu alta sobre la sort que á cada hu li tocará. Per l' especte exterior, sembla que tots mostran confiansa en sortir be, encara que molts d' ells confessan de plá á plá, que no saben res. Generalment aquets qu' aixó diuhen son los que van més segurs y sols ho fan pera que 'l seu exámen produheixi més efecte. Altres no diuhen res, ó parlan de cosas indiferents y es que la professó 'ls vá per dins. Prou cridan, prou fan broma, pró no poden dissimular que tenen cert neguit, que no 's desvaneixerá fins que s' hagin examinat y rebut las notas.

Lo més extrany á la Universitat coneixerá desseguida als que sortiran be y als que no. Los qu' han estudiat, los veuran que conversan alegrement are ab l' un, are ab l' altre, y per més que digan que no saben res, ab tot bestreuen y fican cullerada, donant concells y dihent trossos d' aquesta y del altre llissó. Mes aquells que no saben, ó están flachs de l' assignatura, ó que creuen que 'l catedrátich los te de *mal ull* per las sevas *campanas* ó malifetas, los veuréu agitats, pensatius y mirant al programa per tornar á veure las llistons que 'ls poden salvar ó perdre; ab una impaciencia extranya passejan de una part al altra del pati, mentres los ve á la memoria las faltas qu' han fet; las llistons que no han sapigut; las vegadas que 'ls han hagut de treure de classe per malifetas, es dir: fent exámen del curs qu' ha passat tan depressa, casi sens adonarsen, semblantlos qu' era ahir quan van comensarlo, plens d' il·lusió y de bons intents, y ha passat sens poguerlos realisar per culpa dels malehits companys qu' en mal hora 'ls van desencaminar.

¡Ah, si are poguessin tornar enrera quatre mesos! Que dich quatre. Ab dos tant sols n' hi hauria prou pera poguerse rescabalar y examinar-se ben segurs de l' assignatura. Pero are ja es tart. Lo temps ha

anat passant, y no es possible tornar enrera, y l' únich remey que hi ha, es presentarse sens perdre la serenitat y confiar en la sort.

*
* *

Lo *timbre* acaba d' anunciar que 'ls estudiants poden entrar á las aulas. En menos de mitj minut, lo pati ha quedat desert, y com una onada s' han precipitat á sos llochs corresponents. Lo primer qu' han fet al entrar ha sigut mirar lo semblant dels que componen lo Tribunal. Als uns, 'ls ha fet bona impressió, als altres dolenta. Aixó segons l' estat d' ánim de cada un.

Lo secretari crida al primer de la llista y després de firmar mitj tremolós la papeleta d' exámen, baixa al *ruedo*, treu tres bolas de l' urna y fa una rialleta. Es que li han tocat bonas llistons y naturalment, la por li ha fugit del cos. S' acaba d' examinar y tot content surt cap al pati y al darrera d' ell, una pila desitjosa de felicitarlo per agafar ánimos.

Aixís que surten aquells, n' entran de nous y tota la tarde van seguint, profetisant notas, comentant incidents, etc., etc. fins qu' arriba l' hora de sortir tots, porque s' han donat per terminats los exámens de la tarde.

Lo bullici torna á imperar en l' esmentat pati. Als qu' els sembla qu' han quedat be, cridan, saltan, s' abressan y 's felicitan, donan consols als qu' han tingut desgracia en l' exámen, y que lluny de lograr son objecte, encare 'ls fa posar més tristos, y 'ls altres fan corro de companys de desgracia, y ab veu llastimosa lamentan la mala sort que han tingut.

A cada *rectitin* del timbre giran tots los ulls á sas respectivas aulas, uns ab verdadera alegría, molts ab horrible ansietat. Per fi torna á soná, y surt lo *bedel* ab las papeletas á la má, quí, tenint por que 'l malmetin, las entrega á un dels més aixelabrats. Lo crit del nom de cada papeleta, 's converteix en una exclamació d' alegría ó ab un sospir de dolor.

*
* *

Ab menos d' un minut han desaparegut la major part dels estudiants. Son los qu' han sortit be. ¡Y

ahont se trovan? mfrinsels: los uns á fora, enrotllant al *Chaumet* que dona per cinh céntims aquellas dol-sas copetas d' horxata valenciana. Los demés mo-vent gran gatzara, refrescan en la barraca del jardí; y pel carrer de Pelayo, Rondas y Gran Vía, los més petits, que no tenen prou camas, per corre á dar la noticia á casa seva.

Los sospensos ab la cúa entre camas, van forjantse l' escusa que té de salvarlos del compromís... ¡Po-bres catedrátichs!... Qué n' haurán fet d' injus-ticias!...

JAUME ARQUÉ Y CLAPÉS.

CANSÓ DE SOLDAT

Fa dos anys que só al servici,
dos anys fá que só soldat;
y la ditxosa llicencia
¡ay! encara no ha arribat.

¡Tré, tri,
tots los tochs de la corneta,
tri, tré,

tots los tochs be prou que 'ls sé!

Jo vivia ab los meus pares
travallant, lliure d' afany,
y gosant plers y alegrias
vaig arribá als dinou anys.
Y llavors, ¡oh lley funesta!
vaig haver de ser quintat,
tenint la fatal desgracia
de tocarme ser soldat.

¡Trí, tré,
al saber tan mala nova,
tré, trí,
quin disgust que vaig teni!

Me 'n ani cap al servici,
resignat ab ma dissort;
mes un cop vaig arribarhi,
fou molt gran mon desconhort.
A academia tot lo dia,
tol lo dia á la instrucció;
lo cansament me rendia
y 'm matava la tristó.

¡Tré, tri,
de ordenansas y exercici,
tri, tré,
no 'n podia apendre ré!

Ayuy faig instrucció y guardia,
manejo molt be 'l fusell,
sé las ordenansas totas ..
y es mes gran lo meu flagell.
Puig la llibertat me manca,
süfreixo d' anyorament,
y de tornar ab mos pares
lo desitj me va creixent.

¡Trí, tré,
ab tant temps de sé al servici
tré, trí,
ja estich cansat de patí!

Fa dos anys que só al servici,
dos anys fá que só soldat;
y la ditxosa llicencia
¡ay! encare no ha arribat.

¡Tré, tri,
tots los tochs de la corneta,
tri, tré,
¡ay! quin dia 'ls deixaré!

F. MARIO.

TARRAGONA.—La setmana passada, doná dugas au-dicions en lo Teatro Principal, la societat de Concerts de Madrid, baix la direcció del eminent Mtre. Breton, essent molt aplaudits per la notable execució de totas las pessas, especialment la célebre «Sardana» que tingue-ren que repetirla varias vegadas.

Lo teatro plé de gom á gom de distingida concurren-cia que no 's cansaba d' aplaudir al Mtre. Bretón y de-més professors.

En la Societat Cervantes es probable que torni á re-petirse lo drama *Dabaladas del cor* que en sa última representació agradá moltíssim.

R. F.

MANRESA.—En la societat El Globo se posaren en escena diumenge últim las pessas, *Un músich de regi-ment*, *Las tres alegrias* y *No es or tot lo que llá* que ob-tingueren acertat desemenpenyo.

A.

REUS.—Conforme estava anunciat los dias 28 dema-ti y tarde y 'l 29 per lo demati, tingué lloch la segona Assamblea Catalanista; formada per més de 120 delegats presidint don Joan Permanyer y actuant de secretari don Manuel Folguera. Discutint y aprobant las bases d' instrucció, impremta, dret, tributació y quintas y demanar la cooperació á tots quants poden contribuir al bé de nostre may prou estimada pátria.

La primera de las bases discutidas y aprobadas fou la referent á la impulsio que 's deu donar á la llengua ca-talana.

En obsequi als senyors delegats se verificá lo diu-menge prop-passat en los jardins de l' «Associació Ca-talanista» qu' estavan il·luminats al efecte, una vetllada en la que hi prengueren part ademés de la secció coral «El Eco Republicano» (que cantá ab molta afinació y acert escullidas pessas) los senyors Montanyola, Planas Mata, Garriga y Agulló que recitaren poesias propias y altres dels senyors Guimerá y Serra de la que 'n doná lectura lo Sr. Bartoli.

Varen recitar també treballs los Srs. Boloix, Martí Genis, Riera Bertrán, Cosme Vidal y Bartoli.

Lo president de l' «Associació» Sr. Torroja, com á representant de la mateixa, va fer una demostració á la secció coral.

A hora bastant avansada la concurrència, qu' era es-cullida y numerosa, abandoná ab sentiment lo local.

LL. S. E.

III MELANGIA !!!

Ja no canta, com solia,
al finestró de ma cambra
l' aucella dels meus amors,
com feya en las matinadas.

Surt lo sol esmortuít,
no estenen sas potents alas;
las montanyas del Montseny
ni s' oviran fan galanas.

En l' esglesia de la vila
lo bronze fortament branda;
las floretas del jardí
pansidas sos capolls fancean.
¿Qui será de aquesta terra,

que per sempre, l'ha deixada?
Cada cop que 'l batall don
de dol porta son missatge.

A cantarme salms d' amor,
la papellona daurada
li l' auraneta han vingut
avuy, á l' entorn de casa.

¿Qui será... per mon torment?
¿Oh, nova may esperada!...
¿Per qui á Gloria haurá tocat,
de Sant Martí la campana?

¿Digam'ho vent! ¿Qui s' ha mort?
que moment no tinch de calma...
Y un eco á lo lluny me diu:
«De ton cor l' ennamorada.»

S. BORRUT Y SOLÉ.

En lo folletí del número próxim se publicarán las
cuatro planas últimas de la humorada *Pintura fi de
sigle* y també las quatre primeras de *Un' altra sogra*,
comedia en un acte y en vers, original de D. Abelardo
Coma, estrenada ab molt éxit en lo teatro Tívoli.

Las companyias del Romea y Novetats, han debutat
ja en los teatros de Reus y Manresa, respectivament.
Los hi desitjém molts aplausos y profit.

Próximament publicarem las bases pera la celebració
del Séptim Petit Concurs Literari.

La setmana passada mori en aquesta ciutat lo distin-
git crítich musical Dr. D. Francisco Virella y Cassa-
nyes, autor del notable llibre *La ópera en Barcelona*.
E. P. D.

Dijous últim la Societat Euterpe doná 'l tercer con-
cert de la temporada.

Com de costum, nos ocuparem d' ell en lo número
vinent.

Lo «Centre Catalá», de Olot, convoca á un Certámen
que tindrà lloch lo diumenge 9 de Septiembre ab motiu
de la Festa Majó.

Segons noticias estant adelantanse treballs pera que
durant la vinent temporada d' hivern ac' ubi en algún
de nostres teatros una companyia catalana de Teatro
Lliure.

Han terminat las sessions de la Assamblea Catala-
nista verificadas á Reus.

Próximament dedicarem l' atenció que 's mereix á
aquest important acte.

HIPOTESIS

(L' Amor.)

Si 'ls còrs dels homens—se consumissin
y pogués veurers—lo fondo d' ells,
removent terra—fins á trobarne
alguns cadavres—dels temps més vells,
en tots veuríam—sens citar classes
y estudiantlos—ab detenció,
d' alguna dona—l' imatge vera;
puig l' home, sempre—ha tingut passió.

J. CONANGLA FONTANILLES.

TEATROS LOCALS

LÍRICH.—La companyia dels Srs. Rossell y Ruiz de
Arana ha passat á aquest teatro á continuar sa cam-
panya artistica.

Llástima que 's vegi favorescuda per escás públich, á
causa del poch acort en los teatros escullits. Primer al
Principal en época no gens apropiat, y ara al Lirich,
que tothom sab y plany la causa per qué cap companyia
pot ferhi llarga estada.

NOVETATS.—Dimecres debutá la companyia de Don
Emili Mario, continuant durant la setmana ab las mi-
llors obras de repertori conegudas.

TÍVOLI.—Avuy debuta en aquest teatro la companyia
de sarsuela cómica, de la que forman part los celebrats
artistas Srta. Pretel y los Srs. Carbonell, Banguells y
Pinedo.

La obra escullida es la popular opereta *Miss Helyett*,
de la que tant bons recorts conserva nostre públich.

ELDORADO.—Dimars tingué lloch l' estreno de la
sarsuela *Candidita*, que perteneix á las que serveixen
de pretext pera que un artista llubeixi sas facultats re-
presentant diferents personatjes. Cumpli discretament
la Sra. Segura, encarregada de la protagonista de l'
obra.

CALVO-VICO.—Próximament aquest teatro inaugura-
rá la temporada d' estiu ab una companyia cómic-li-
rica, de la que forma part la primera tiple Donya Car-
me Miquel.

CIRCO ECUESTRE.—Continúan los éxits dels artistes
Mayo's, Permané y de la Baronesa de Rahden.

Están anunciats los debuts de gran número d' artis-
tas que venen precedits de molta fama.

Si aixís ho justifícan no 'ls faltarà l' adhesió de nos-
tre públich.

LABRUGUERA.

¡LAS LLETRAS INVISIBLES!

III 20 PESSETAS DE PREMI III

Hem comensat la implantació dels premis en metàlich, ab lo joch de *Las Uebras invisibles*, per esser aquest molt senzill y de facil comprensió.

Consisteix en lo següent:

Fixinshi be. En un sobre perfectament tancat y lacerat hi ha una papeleta ab tres lletras.

Donchs aquí está lo que s' ha d' endevinar. Aquestas tres lletras y l' orde ab qu' están colocadas.

Tórminshi á fixar, perque are venen uns detal's que son molt importants.

Observarán que en la última plana de las cubiertas hi ha una papeleta. Donchs bueno, no fan més que dir: — Home, me sembla que las lletras, son per exemple N. A y J, donchs las hi escriuhen y l' envian á aquesta Administració. ¡Que al endemá 'l cor los hi diu (lo cor acostuma á dir moltras cosas) que la lletra J. es avans que la A. ó que las lletras no son aquellas!

Res d' apurarse. No hi ha més que repetir la operació. Sols es necessari comprar un altre número, y 'ls ho dihém formalment, mentres n' hi hagin están facultats per comprarne tants com vulguin. Totas las papeletas entran en sort.

Me sembla que la cosa es senzilla y que 'ls ho hem explicat ben clar.

Aquesta operació pot ferse encara ab lo número present. Hi ha temps per enviar papeletas fins al dimars 6 del present.

Passém á la més important... per vostès.

Al que ho endevini se li regalarán 20 PESSETAS.

Es precis pensar en tot. Si fossin més d' un en acertarho, fins arribar á cinch se partirian lo premi com á bons germans. Si passavan d' aquest número, sols hi

tindrian dret los cinch primers que 's presentessin. ¿No 'ls sembla que está ben pensat?

Lo sobre o plech que tanca *Las Uebras invisibles* se troba en aquesta Administració, á disposició del que vulgui veurel y ferhi las contrassenyas que tingui per convenient.

Ja casi no queda altra cosa per dir més que 'ls desitjem bona sort, perque en lo temps que correm, 20 PESSETAS son casi be quatre duros de tamanyo natural.

Bon acert y vingan papeletas cap al bussó de Lo TEATRO REGIONAL.

No s' apurin, que ja l' obrirém sovint.

Ja 'ns pensavam, que vindrian papeletas, pero francament, no fantas. ¡Prou podrian fersen un vestit pe 'ls gegants!

Lo qu' es curiós son las coincidencias. ¡Y quina afició á las combinacions! Ab las lletras L. T. R. n' hi deuen haver ja un centenar. ¡Vamos, que si las que hi ha dintre 'l sobre fossin aquestas!...

Nostra satisfacció es gran al veurer la bona acullida que té tot quant nos proposém. ¡Fins las senyoras s' ho han pres ab interés! Lo qual no te res d' estrany perque la sort la pretent tothom.

L' haurá acertat algú?... Quants serán los afortunats?..

En fi, en lo número pròxim sortirém de duptes.

Y en lo mateix número publicarem las bases de un altre joch que li darém lo nom de *Pensadas*.

XARADA

LA NOVA HABANA

A la terra dels panxits
vares marxar confiat,
rubert de grans esperansas,
pensant tenir pe'l devant,
pels costats, y pe'l darrera,
or y sempre or brillant
pero... ¡noy vas erra 'l marro
molt primera 't va costar
com aquí també allí hi falta
molt segon en castella
com aquí en aquella terra
també, dius, passan afanys
y que per xó tu tant prompte
vares veurer eix fracas
darne prima tersa blanca
á aquell pais vas lograr.
Es engany tot quant se diga:
l' Habana no existeix ja
pulg no es cert que en altres punts
sufreixen tanta total
com en aquest, que tos avis,
que 'ls nostres ante-passats
los butxacons van omplirne;
are tant sols resta ja
altre Habana mes hermosa
en la llar del obré honrat
prig si hi ha salut y feyna
jamay sufrira total.

SISQUET DEL FULL.

XARADA-BANDO

Se ven hu y també dos-terça en la taberna del total.

A. LAGASAC.

Las soluciones en lo próximo número.

Soluciones als Enigmas insertats en lo número 68.

XARADA.—Es-cor-pi.

ANAGRAMA.—Petra-Paret.

GEROGLIFICH.—Malaltia llarga parenta de la mort.

¶ foren los plechs rebuts, y no 's verificà sorteig per no haver cap acertat la solució del Geroqlifich

Correspondencia

M. Gelpi, Rústich Bertoldo, Un Nafrat, Ramont Ametlla, Ignas Benet, Noy Bufó, Anton Serralleras, Un de Petit, Anton Rafecas, Josep Refusa, Jaume Castanyolas, N. P. O. Rosendo Sals, B. R. Roca, Segap Joseph, E. Torres de Calaf, Y. A. A. Emilí Llabayol y Pi, A. P. C. Un melonet, Cinto, Ramon Vilalla, C. Malabet y Jaume Mets, no 'ns agrada prou lo que han enviat.

M. Anfruns, Un de nou, Hostafranki, Joseph Amseram, Eusebi Torres y Padrós, Josep Grau Llanes, Un Regionalista, R. Muntaner, Un molt modest, M. Sanalp Puntí y A. P. C. anira alguna cosa.

Jaume Estrella, no te adob.—Gumersindo Nofarré, s' hi nota millora, no la suficient.—Ramon Arana, aixis ho desitjem.—Martí Gabelas algun «cantar».—Joseph Font, no pot llegirse.—N. Camprodon, farém lo possible.—J. Escachs V, la forma no marxa.—A. P. C., ho guardarem.—Angel Romantich, anirà.—Sabateret del Poble Sec, algun.—Salvador Borrut Soler, no va; del demés ja arribara l' hora.—Francesch Torres, veurém de retocarho.—Coll y Puyal, aniria be en temps mes oportú.—A. Palleja, algún.—Andreu Batlle, es incorrecte.—Jaume Arqué, no marxa prou.—J. A. B., anirà mes concret.—Cintel Barrera y Cargol, per lo que vosté mateix diu; per doblar los originals y una mateixa cosa enviaria á diferents.—Armando de Dorda, Ho tenim ja.—Joseph Falp y Plana, bé.—Joan Demestres, no sigui possible.—Un canari, no va.—Salvador Bonavia, es repulsiu.—Joseph Alri, vingue tart, lo altre es poch clà.—F. Elias Setmasó, veurém en altra cosa.—Paper Paperer, va venir tart.—L. O. A., també.—Joaquim Font, ab lo temps que ha passat per escriurella, ja podria haverse deixat veurer.—Geroni Martí, espigolarem.—A. Pujadas C., ha d' enviarho mes aviat.—M., sigui per falta d' espay, en altra ocasió ja ho farem.—E. Riera Mateu, tot lo que vulgui, pero demostra ser molt mal calculista.—J. T. B., anirà.—Filarmónich, hi ha pensament, pero no acaba d' agradarnos, del demés sembla que 's fará algo, gracias.—J. M. Vilafranca, rebut conforme.—N. Matons, veurém lo que podra fershi.—Manuel Tamina, no te esmena.—J. T. U. es aventurad.—Martí Collestret, es pessim.—Salvador Tinell, anirà 'l primer.—Eusebi Torres Padrós, té poca novetat.—Mariano Gibelet, no pot arreglarse.—Noy de Prades, ho recordém, encare que sens precisar perquè.—Joseph Grau Llanes, es molt poquet.

Imp. Muntaner, 40.—BARCELONA.